

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Καλημέρα σου, Δέσποτα, καλημέρα!

— Ω! καλῶς τὸ πονηρό μου· τέλος πάντων, νομίζω, ὅτι ἀνεπαύ-
θης ἀρκετὰ, ὥστε θὰ ἔχεις ὄρεξιν πιστεύω διὰ πηδήματα· πλήν πηδή-
ματα ἀθῶα.

— Ἐκατάλαβα, εἶναι περιττὸν... θέλεις πηδήματα ἀθῶα, ἰδοὺ·
καὶ τὸ δαιμόνιον ἤρχησε νὰ πηδᾷ κωμικότατα ἐντὸς τοῦ δωματίου
καὶ γύροθεν τοῦ Ἀβδηρίτου.

— Πλήν καὶ μακρότερα, καὶ μακρότερα ὀλίγον, Σατανᾶ· τὰ συνήθη
σου πηδήματα εἰς τὴν κοινωνίαν εἰς τὸν κόσμον.

— Ὅχι, φίλε μου, κολάζεσαι, τὰ ἀθωότερα πηδήματα, εἶναι ἐκεῖ-
να τὰ ὅποια κάμνει τις μόνος, κατάμονος· εἰξεύρεις τὴν παροιμίαν
—μοναχός σου χόρευε καὶ ὅσω θέλεις πήδα.—

— Αἶ! τί νὰ γίνη πλέον, ἄς κολασθῇ τις καὶ ὀλίγον, χάριν τῶν
συνδρομητῶν του, οἵτινες, ζητοῦν πηδήματα. Τί ἔγιναν τοῦ Διαβόλου
τὰ πηδήματα; ἐρωτᾷ ὁ εἷς· τί ἔγιναν τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα; ἐ-
παναλαμβάνει ὁ ἄλλος. Καὶ τὸ χεῖριστον, μικρέ μου, ὅπου λέγουσιν,
ἐναντίον σου χίλια δόω λόγια φαρμακευμένα, ὁ μὲν προσθέττει ἓνα
παραπάνω, ὁ δὲ ἓνα παρακάτω· ἄλλος, ὅτι τὴν οὐράν σου ἔκοψαν· ὅτι
τὰ κερατίδια καὶ οἱ ὄνυχές σου ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῆς πνευματώδους
ἀστυνομίας, ὅτι τέλος πάντων εἰς ἓνα κάποιον τρόπον, ὅτι ἔφαγες
γλυκό....

— Ἐγὼ γλυκό! εἶπέ με τίς τὸ εἶπε, καὶ θέλεις ἰδαῖ τί μάγος εἶμαι
ἐγὼ· τὸ γλυκό, ξυνὸ τὸ κάμνω παρευθύς.

— Καὶ θὰ πηδήσης;

— Δὲν βλέπεις; εἰς τὰ ῥύχια, στέχομαι.

— Δοιπὸν πήδα, διότι τὸ εἶπεν εἰς μαθητῆς τοῦ Πολυτεχνείου.

— Μαθητῆς τῆς ζωγραφικῆς βέβαια· ἢ τῆς γλυπτικῆς.

— Καὶ διατὶ ὅχι τῆς σιδηρουργίας ἢ ὑποδηματοποιῆς, ἢ βαφεύς.

— Αἶ! δά! μὴ κάμνης τὸν πονηρὸν, νὰ ζῇς· ὡς νὰ μὴν εἰξεύρης,
ὅτι οὐδεμίᾳ ἄλλῃ τέχνῃ ἐκτὸς τούτων διδάσκεται εἰς τὸ Πολυτε-
χνεῖον· ἢ μήπως σὲ ἀπατοῦν καὶ σὲ αἱ ἐκθέσεις καὶ οἱ λόγοι οἱ πανη-
γυρικοί, τοὺς ὁποίους ἀναγινώσκει ὁ σοφὸς Καρταντζόγλου, ἀνὰ πᾶν

έτος τακτικά, καθώς τακτικά ώριμάζουν τὰ κολοκύνθια, καὶ φυτρώνουν τὰ λάχανα.

— Τότε λοιπὸν διατὶ καλεῖται Πολυτεχνεῖον;

— Τότε λοιπὸν καλεῖται, Πολυτεχνεῖον, διότι (ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριον, τῷ ὄντι) διότι πολλὰς τέχνας, φαίνεται, ὁ Κύριος Καφταντζόγλους, κατεργάζεται διὰ νὰ μένῃ διευθυντὴς, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀμίμητον τέχνην νὰ κάμνῃ Ἐκθέσεις πολυτεχνικὰς, εἰς τὰς ὁποίας παρουσιάζει, ὑποδήματα, ἔργα ἐντελεῖ τῶν Κ. Κ. Σπετζιώτη καὶ Καρδαμίτζη, χωρὶς ποτὲ οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ τεχνῖται μῆτε πῶς βελωνίζουν νὰ ἐδιδάχθησαν εἰς τὸ ἄχρηστον αὐτὸ κατὰστημα· ἐπιπλά τοῦ Κυρίου Γλήνη, τὸν ὁποῖον ἡ πάνσοφος διευθυνσις δὲν ἐδίδαξεν οὔτε πῶς σχίζουν τὰς σανίδας· ἐνδύματα χρυσοκέντητα καὶ βαφὰς καὶ ἔργα σιδηρουργικὰ, χωρὶς ποτὲ ὁ πολυτεχνίτης (ὅχι ὁμῶς καὶ ἐρμospήτης κατὰ τὴν παροιμίαν) Διευθυντὴς, νὰ ἐκίνησεν οὔτε τὸ φουσερὸν τοῦ γύφτου· καὶ ἐν τούτοις, ἀναγγέλλει Ἐκθεσιν Πολυτεχνεῖου καὶ συγκαλεῖ ἐπιτροπὰς, διὰ νὰ κρίνουν τὰ ἔκθετα καὶ ξένα δι' αὐτὸν καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον ἔργα, καὶ προσκαλεῖ τοὺς Βασιλεῖς, καὶ παρίσταται ἡ Κυβέρνησις, καὶ ἀναγινώσκει αὐτὸς τὸν λόγον του, καὶ βραβεύονται οἱ εὐνοούμενοί του, καὶ οὕτω γίνεται τελετὴ ἐπέτιος καὶ φημίζεται αὐτὸς εἰς τὸν ἔξω κόσμον, καὶ ἀκούουν οἱ ὁμογενεῖς, ὅτι ἔχομεν Πολυτεχνεῖον καὶ σοφὸν Διευθυντὴν, καὶ στέλλουν ἐκεῖνοι δωρήματα καὶ ἐνισχύεται οὕτω ἡ ἀγυρτεία· ἐνῶ ὁ ἀρχιτέκτων Καφταντζόγλους ἀγοράζει ἐτοιμοὺς οἰκίας, ὅχι διότι δὲν εἰξεύρει νὰ δώσῃ οὔτε οἰκίας σχέδιον, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ εὗρίσκει ἐτοιμα πρὸς τί νὰ ἐκτίθῃται εἰς κόπους αἱ βάσανα, καὶ νὰ παραμελῇ τὸ Πολυτεχνεῖον, τὸ ὁποῖον τόσας φροντίδας παρέχει εἰς ἓνα Διευθυντὴν καταγινόμενον μὲ τὰ τέσσαρα πῶς νὰ ἀπατήσῃ καὶ τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω κόσμον ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου.

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶδα τοῦλάχιστον ζωγραφήματα εἰς τὸ Κοντοσταύλειον ἀνταγώνισμα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζες, ὅτι θὰ πετάξουν, ἤθελα νὰ εἰπῶ, ὅτι θὰ ὁμιλήσουν καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐθαύμασα. . .

— Καὶ θὰ θαυμάσεις πλείοτερον, ἀφοῦ ἀκούσῃς, ὅτι ἄλλος ὁ ζωγραφήσας καὶ ἄλλος ὁ βραβευτής· καθὼς καὶ ἐφέτος ἐπάνω κάτω τὸ ἴδιον πρόκειται νὰ συμβῇ· πλὴν ἔχετο μυστικὸν, Δέσποτα, διότι δὲν ἐπιθυμῶ, ὅσα ἰδιαιτέρως ζωγραφίζει, ὁ Κύριος Λάντζας ἐπ' ἀμοιβῇ, νὰ μανθάνῃ ὁ κόσμος, ὅτι βραβεύονται ἐνώπιον τῶν Βασιλέων, ἐνώπιον τῆς Κυβερνήσεως, ἐνώπιον τόσου κόσμου ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀνταγωνιζομένων μαθητῶν, τῆς ζωγραφικῆς λεγομένων. . .

— Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρεις, Σατανᾶ; πρόσεξε, διότι εἶναι σπουδαῖον ὅ,τι εἶπες.

— Ὅ,τι γίνεται δηλαδὴ, διὰ νὰ ἐκτεθῇ μεθαύριον ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ὅπου θέλεις ἰδεῖ καὶ Σὺ, ὅτι ὁ Κύριος Καφταντζόγλους δὲν ἐρυθρίῃ καὶν προσφέρων εἰς τοὺς Σεβαστοὺς Βασιλεῖς στέφανον δι' οὗ πρόκειται νὰ στεφθῇ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη. . .

— Σιωπή, παμπόνηρο ! ἂν μᾶς ζητηθῇ λόγος δι' αὐτά σου τὰ μυστήρια

— Διάβολε ! προσκαλοῦμεν μάρτυρα τὴν Ἀστυνομίαν, ἥτις βεβαίως θὰ γνωρίζει τί συνέβη μία φορά διότι μὴν ἔχῃς δά πάλιν τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ Κύριος Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, εἶναι τόσον εὐήθης, ὅσον φαίνεται. Αἶ ! φίλε μου, ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ πνευματάκι του, μάλιστα τὴν τεσσαρακοστήν, ὅτε ὁ κόσμος νηστεύει . . . εἶναι μία μικρὴ παμπόνηρη φουσιογνωμία ! ἀλλοίμονον ὅστις πέσει εἰς τὴν μύτην του. Προχθὲς παρετηροῦσα, τὸν διαβोλεμένον ! πόσον γοητευτικὸς, πόσον συμπαθὴς ἦτο, ἐνῶ ἐπροσποιεῖτο, ὅτι σκέπτεται, διότι ἀληθῶς ποτέ δὲν σκέπτεται, καὶ μολαταῦτα ὁ νοῦς του σχίζει τὴν τρίχα ! λοιπὸν ἔβλεπες τὰ μικρά του καὶ πονηρά ματάκια νὰ ἀνοιγοκλείουν τόσον ζωηρά καὶ συχνά, ὥστε ἐπίστευες, ὅτι δὲν ἔβλεπε τὸν κύριον γραμματέα, ὅστις μὲ τὸ μειδίαμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ἀθῶον μειράκιον, κατευθύνετο μὲ βῆμα ἀφελές, νὰ λάβῃ τὴν ἑδραν τὴν ὁποίαν ἡτοιμάζετο νὰ ἀφήσῃ οὗτος ! ἀλλ' ὁ τετραπέραστος τὸν εἶδε διὰ τῆς ἅκρας τοῦ κανθοῦ, τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ του, διότι ὁ ἕτερος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ πρόχωμα τῆς σεβαστῆς ῥινός του.

— Τί ζητεῖτε, τὸν λέγει, κύριε Γραμματεῦ ;

— Τίποτε, κύριε Διευθυντᾶ, νὰ καθήσω εἰς τὸ γραφεῖον σας νὰ διευθύνω ὀλίγας ὁποθέσεις

— Θὰ ἐργασθῶ ἀκόμη ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐγὼ, κύριε Γραμματεῦ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Διευθυντᾶ, ἐνόμισα, ὅτι σᾶς εἶπέ τις νὰ ἐξέλθετε σπουδαίως Καὶ ἄλλο, τί νέα ἔχομεν, κύριε Διευθυντᾶ ;

— Ὑγείαν, ὑγείαν ! κύριε Γραμματεῦ.

— Αἶ, βέβαια τὸ πολυτιμώτερον πρᾶγμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὑγεία, κύριε Διευθυντᾶ, ἐπομένως καὶ ἠθικῶς εἴσθε τώρα ἐπαναπαυμένος διότι εἰς πείσμα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ πρὸς χαρὰν μου, μένετε βλέπω Διευθυντῆς.

— Αἶ ! καὶ ἡ τύχη κάμμιὰ φορά, κύριε γραμματεῦ ! Ἐγὼ τί τὰ θέλεις πιστεύω καὶ εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν τύχην . . .

Τοιαύτας εἰλικρινεῖς ἀφροφροσύνας ἀνταλλάσσουν συχνὰ πυκνὰ μεταξὺ τῶν ὁ κύριος Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ ὁ Κύριος Γραμματεὺς τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύο, ἔχουν τοῦ διαδόλου τὸ πολιτικὸ καὶ μυελὸν θετικόν, βαρὺ, ὁ ἐλάχιστος κόκκος τοῦ ὁποίου εἶναι ὡς τὸν γρόνθον σου, Δέσποτα.

— Καὶ διατὶ τάχα, ὅχι εἰς τὸν ἰδικόν σου, παμπόνηρο ;

— Διότι τόσον εἶναι καὶ τοῦ πετεινοῦ.

— Ἀλήθεια, Δαιμόνιον, ἐτοιμάσθητι, γρήγορα πήδα, πήδα.

— Μὰ λέγε λοιπὸν, ποῦ ;

— Εἰς τὸ Πλοέστιον τῆς Βλαχίας.

— Εἰς τὸ Πλοέστιον τῆς Βλαχίας ! εἰς καλὸ σου, γέρο μου ! μὴν ἔχῃς λάθος ; ἢ μήπως θὰ κηρυχθῶμεν κατὰ τῆς ἐνώσεως, ὑπὲρ τῆς

ἐνώσεως τῶν Ἡγεμονιῶν· ἂν ᾦναι αὐτὸ, εἰπέ το, νὰ ἀνακομθοῦν, νὰ στρίψω τὴν οὐρὰν μου καὶ θὰ εἶδεις τί φοβερὸς διπλωμάτης εἶμαι. Διάβολε! ὁποῖα σύμπτωσις· ὁ Ῥεσσίτης πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας· τὸ Δαιμόνιον τοῦ Ἀβδηρίτου ἀναμιγνυόμενον εἰς τὰ διπλωματικά τῶν Ἡγεμονιῶν—Μὰ τὰ κέρατά μου, Δέσποτα, θὰ γελάσει ὁ κόσμος· εὐθὺς ὅσω νὰ εἴπῃς —τί—θὰ τὰ φέρω ἄνω κάτω.

— Κάμε μου τὴν χάριν, φίλτατε, νὰ μὴν ᾦσαι προπέτης, καὶ ῥίπτῃς ἐν τῷ μέσῳ λόγια ἀσύνετα καὶ γεννᾶς σκάνδαλα.

— Πολὺ καλὰ, Δέσποτα, πολὺ καλὰ, μὲ συγχωρεῖς· ὅμως, ἐπίστευσα, ὅτι ἐπειδὴ δὲν θέλεις, (διότι δὲν σὲ ἀφίνουν) νὰ ἀναμιχθῇς εἰς τὰ ἐγχώρια πολιτικά, ὅτι καλὸν ᾦτον νὰ παίζωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγην διπλωματίαν διπλωματικὴν μὲ τὰ ξένα πράγματα, διότι δὲν ἐννοῶ καὶ τί ἄλλην ἀσχολίαν δύναμαι νὰ ἔχω ἐκεῖ.

— Ἐχεις νὰ ἰδῇς ἂν οἱ καλοὶ μας συνδρομηταὶ λαμβάνουν τακτικὰ τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, καὶ νὰ τοῖς προσφέρῃς τὰ ἐγκάρδια χαιρετήσματά μας, διότι εἶναι νοεροὶ φίλοι μας, ἀδελφοὶ μας· πρότεξε ὅμως μὴν εἴπῃς τίποτε περὶ πληρωμῆς συνδρομῶν, εἰς κανένα. . . .

Πῆδα λοιπὸν καὶ πρόσεχε, εἰς τὴν ἐμφάνησίν σου, νὰ ᾦσαι εὐγενῆς, ἀβρὸς, ἀξιοπρεπής· ἐκεῖ τιμᾶται τὸ χαρίεν ἦθος, δὲν πτοοῦν τὰ κερατίδια οὔτε ὁ πονηρὸς ὀφθαλμὸς σου ὅταν ἀστραπτοβολᾷ, φοβίζει· λοιπὸν ἐμπρός!

— Δέσποτα, ἐτηλεγράφησε τὸ δαιμόνιον, δὲν εἰξεύρω τί νὰ πιστεύσω, ἀλλ' ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἄλλος τόπος· οἱ ἄνθρωποι, γέρο μου εἶναι· τόσον ἡμεροὶ καὶ τὰ ζῶα τόσον ἡμερα, ὅσον ᾦσαν ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὅπου τὸ ἐν δὲν ἔβλαπτε τὸ ἄλλο, ἀλλὰ καθ' ἓνα συνετέλει εἰς ἀλληλυπαρξίαν, καθὼς ἐδῶ εἰς τὸ Πλοέστιον ὁ κύριος καπετὰν ἀστυνόμος, συντελεῖ εἰς τὴν διάθρεψιν τῶν χοίρων (καὶ ἐδῶ Ἀστυνόμος) οἵτινες βόσκουν ἐντὸς τῆς πόλεως καθαρίζοντες τὰς ὁδοὺς εἰς τὴν διάβασίν του, καὶ νομίζω, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους· πλὴν πρόσεχε εἰς ὅ,τι μοῦ συμβαίνει.

Κύριε, σὲ παρακαλῶ, τίς εἶναι αὐτός, ὅστις διέρχεται ἐκεῖ πέραν, ὑψηλός, ὄχι τόσον· μήτε εὐμορφος, ἀλλ' οὔτε πάλιν ἀσχημος.

— Δὲν τὸν γνωρίζετε, κύριε; εἰσθε ξένος;

— Μάλιστα, κύριε, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Λοιπὸν εἰσθε Ἕλλην;

— Ἕλλην βέβαια, ἂν καὶ ἐκ τῶν ἐτεροχθόνων.

— Καὶ τί κάμνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα; τί νέα;

— Ἄ! ὡραῖος τόπος, φίλε μου, μαγικὸς οὐρανός, γοητευτικὸς ὀρίζων, ὁ ἥλιος, ἡ Σελή η ὅλα λάμπουν, ὅλα φωτίζουν.

— Καὶ οἱ Ἕλληνες;

— Ἀξιόλογοι ἄνθρωποι, ἀρχαιότητας ὅσας θέλεις, θκυμάζεις τὴν Ἀκρόπολιν, τὸν Παρθενῶνα, τὰ περὶ αὐτὸν κορυφαὶ νηῖδια, τὸ Θησεῖον τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τῶν ὁποίων καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα,

προυσιάζει μέτωπον ὑπερήφανον, ἀντικρύζον μετὰ παρησίας τὴν καταιγίδα καὶ τὴν λαίλαπα.

Τὰ νεώτερα, τὸ πανεπιστήμιον τὸ ἀστεροσκοπεῖον, τὸ Ἀρσάκειον, τὸ Βαχβάκειον, τὸ θέατρον, ὅλα εἶναι μεγαλεπρεπῆ οἰκοδομήματα, καθὼς καὶ τόσα ἄλλα τῶν ὁποίων συζητοῦνται τὰ σχέδια.

— Λοιπὸν εἶναι πλούσιοι εἰς τὴν Ἑλλάδα;

— Ἀπεναντίας εἶναι πτωχοὶ, καὶ οἱ πολλοὶ ἄποροι· ἀλλ' ἐξοδεύουν οἱ ὁμογενεῖς· καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ τὴν Ὀδυσσὸν, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες ὁμογενεῖς, βαθύπλουτοι, φιλοτιμοῦνται καὶ ἀποστέλλωσι δωρήματα πλούσια. Νομίζω μάλιστα, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸ Πλοέστιον ἀπέστειλαν ἄρκετὰ οἱ ὁμογενεῖς διὰ τὰ φιланθρωπικὰ καταστήματα.

— Δὲν ἤκουσα, τίποτε;

— Ἴσως λανθάνομαι· ἀλλ' ἂν δὲν ἀπέστειλαν καταγίνονται, εἰς πλουσίαν συνεισφοράν· εἶμαι βέβαιος, διότι οἱ ἐνταῦθα ὁμογενεῖς καὶ αἰσθήματα εὐγενῆ ἔχουσι, καὶ βαθύπλουτοι εἶναι. Ἐπειτα ὅποια δόξα νὰ ἀφήσωσιν ἐγκεχαραγμένα τὰ σεβαστὰ αὐτῶν ὀνόματα, εἰς αἰωνίαν μνήμην τῶν ἐπερχομένων, ἐπὶ στήλης λευκοῦ μαρμάρου τῆς Πεντέλης, ὅπερ ἀπεικονίζει τὴν ἀγνότητα τῆς Ἑλληνικῆς καρδίας. Πλὴν σὰς ἡρώτησα πρὸ ὀλίγου τίς ἦτον ἐκεῖνος ἐκεῖ.

— Εἶναι ὁ πρῶτον Ἑλληνοδιδάσκαλος τῆς πόλεως.

— Καὶ διατί πρῶτον;

— Διότι τὶ τὸν μέλλει αὐτὸν τώρα, εὔρε τὴν εὐδαιμονίαν του· καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐδαιμονῇ, περιφρονεῖ τοὺς ὁμοίους του, μεθ' εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ μάλιστα, ὅταν αὕτη ἦναι ἐξ ἔρωτος εὐτυχία· λοιπὸν καὶ τὸν Ἑλληνοδιδάσκαλον δὲν τὸν μέλλει τέσσαρα, εἶναι εὐτυχῆς, διότι συζῇ μὲ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον διατρέφωσι τῆς αὐστηροτέρας ἠθικῆς !!! σχέσεις

— Ὅπισω δαιμόνιον, ἐδὼ σκανδαλοποιεῖ, καὶ παρεξηγήσεις δὲν θέλω, εἰς πόλιν τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐπεσκέπτεσαι.

— Ἐδὼ, Δέσποτα, εἰς τὰς προσταγὰς σας.

— Ἐλα, ἐμπρὸς! ὀλίγα θεατρικά.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

— Ἐξεταβελώνης εἶσαι ἢ Μπονδελμόντης; αὐτὸς εἶναι ὁ πρωῒνος χαιρετισμὸς, αὐτὸ τὸ καλημέρα, αὐτὸς ὁ συρμὸς· ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἐν Ἑλλάδι διπλωματίας, εἶναι τὸ μέτρον τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, εἶναι τοῦ ἐργολάβου ἡ αἰσθηματικὴ διάχυσις.

Ἐξηνταβελώνης εἶσαι λοιπὸν, ἀναγνώστη, ἢ Μπονδελμόντης; ἂν ἦσαι Ἐξηνταβελώνης ἔλα μαζὴ μου, δηλαδὴ μὲ τὸν Ἀβδηρίτην καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς· εἰ δὲ καὶ εἶσαι Μπονδελμόντης, τρέχε τὸν δρόμον σου· πλὴν μάθε, ὅτι ναυαγεῖ ὁ Μπονδελμόντης καὶ τὸ ἰταλικόν σας μελόδραμα μόνον μολόχας θὰ λαμβάνει ὡς ἀνθοστέ-

φανα, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς καταπλάσματα τοῦ βρωγχιασμένου του λάρυγγος.

Ζήτω ὁ Ἐξηνταβελώνης! Ζήτω τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον! ἡ παράστασις τῆς 23 Ὀβρίου, ἔρριψε τὸν κύβον, ἂν ἀξιῇ κάλλιον τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον τοῦ ἰταλικοῦ καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ μὲν ἐτιμήθη μετὰς εἰσπράξεις δραχ. 1,000 ἐνῶ τὸ δὲ, μόλις τὰ φῶτα ἐκέρδισεν εἰς ὄφελος τοῦ Θεατρώνου.

Ἡ συρροή τοῦ πλήθους ἦτο τοσαύτη, ὥστε μῆλον ἂν ἔρριπτες ἀπὸ τοῦ ὑπορώου δὲν ἤθελεν ἐγγίσει τὴν γῆν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἡ ἀνθοδέσμη ἣτις ἤγγισε τὴν φενάκην τοῦ ἠθοποιοῦ. Εἰς τὰ θεωρεῖα, τὴν πλατεῖαν καὶ τὸ ὑπερῶον, τοῦ ἐνὸς τὴν θέσιν ἐφιλονεῖκουν τρεῖς, καὶ πολλοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσέλθωσιν.

Ἡ ὑπόκρισις ἦτο λίαν ἐπιτυχής· ἡ φαιδρὰ ἑλληνικὴ προτομή καὶ τὸ ζωηρὸν βλέμμα ἥστραπτε πανταχόσε, αἱ δὲ χειροκροτήσεις καὶ τὰ εἰλικρινῆ εὖγε, ἦσαν ἄπειρα· διότι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς φωνὴν, διεχύνετο τὸ πρὸ πολλοῦ πνηγόμενον ἐθνικὸν αἶσθημα ἐνώπιον τῶν ξένων παραστάσεων.

Ὡς δαιμόνιον ὅμως, πολλὰ, μὰ τὴν οὐράν μου! εἶχα νὰ ἐλέγξω εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ προπάντων τὸ γυναικεῖον, τὸ ὥρατον φύλλον· ὅτι διατὶ τάχα τόσος καλλωπισμὸς, τοιαύτη πολυτέλεια· ἀλλ' ὁ Ἐξηνταβελώνης, δηλαδὴ ἡ ἑλληνικὴ παράστασις, μοῦ κλείει τὸ στόμα, διότι ὅ,τι ἐγένετο ἐγένετο πρὸς τιμὴν του.

Ἦτον σκηνογραφικὸν θέαμα, νὰ βλέπη τις τὰ θεωρεῖα πλήρη ὠραίων κεφαλῶν, ἐννοεῖται κυριῶν, νὰ προβαίνωσι σημαιοστόλιχοι, διότι ἐκεῖνα τὰ ποικιλόχροα μπονὲ ἄλλο μὲν εἶχεν οὐρανόχρους ταινίας, αἵτινες τεριάζουν εἰς μελανόχρουν πρόσωπον, τοῦ ὁποίου τὸ ψιμίθιον ἔπεσεν ὀλίγον· ἄλλα δὲ ἐρυθράς, αἵτινες ἀρμόζουν εἰς κάθε χρῶμα προσώπου, ἅμα ὀλίγη λευκόκονις ἐπιπεσπαλωθῇ· ἄλλα τέλος λευκάς διὰ νὰ ἔρχωνται εἰς ἀντιπαράστασιν τοῦ ἐρυθροῦ καὶ ἄλλα πάλιν κιτρίνας, αἵτινες ἀρμόζουν εἰς τὰς ὠχράς καὶ συμπαθεῖς φυσιογνωμίας· ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἔχομεν νὰ ἐλέγξωμεν τίποτε, διότι τίποτε δὲν ἔλλειπεν ἀπὸ τὸν γυναικεῖον καλλωπισμὸν μέχρι τῆς κομψῆς καρφοβελώνης.

Ἡ νεολαία ἀρκετὰ κομψῶς καλλωπισμένη κατὰ τὸ τελευταῖον ἐπίδειγμα τοῦ συρμοῦ· ὅλη ζωή, ὅλη χαρὰ, διότι ἔχει ἑλληνικὸν θέατρον, ἂν καὶ δὲν ἔχη λεπτό, δὲν ἐχόρταινε νὰ ρίπτῃ βλέμματα ἐκφραστικὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὰ θεωρεῖα. Τὸ ὑπερῶον ἐκινδύνευε νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θεατῶν καὶ οἱ πηλαμισμοὶ καὶ τὰ εὖγε ἦσαν ἀδιάκοπα.

Ἐσκαζεν ὁ Μπονδελμόντης ἐντὸς ἐνὸς θεωρίου, βλέπων τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἐξηνταβελώνη καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Καμπόρουγλου ἦτον ὑπέρμετρος· διότι καὶ αὐτὴ ἡ κοιλία του ἐγέλα, ἐνόσω ἀνεμέτρα μίαν πρὸς μίαν τὰς κεφαλὰς τῶν θεατριζομένων, καὶ ἔδλεπεν, ὅτι τριῶν ἰ-

ταλικῶν παραστάσεων τὸ κέρδος ἄφινεν ἡ ἐσπέρα ἐκείνη· ἔκραξε λοιπὸν τὸν ὑπηρέτην του ἀμέσως.

—Γιάννη, τὸν λέγει, αὔριον θέλω νὰ φάγω φασιανόν· θέλω ἓνα ψάρι τρεῖς ὀκάδες· θέλω πέρδικες, λαγούς, ἀπὸ ὅλα τέλος τὰ πετούμενα θέλω.

— Αὐθέντη καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ σεργιούμενα ἂν θέλῃς· ἀρκεῖ . . .

— Αἶ! καλὰ δὲν βλέπεις πόσα κερδίζομεν λοιπόν.

— Λοιπόν· Ζήτω τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον!

— Δαιμόνιον ὑπεσχέθης, ἂν ἐνθυμεῖσαι καλῶς, καὶ τι εἰς τοὺς συνδρομητὰς σου.

— Βεβαίως, καὶ ἰδοὺ ἐν ἀπεικόνισμα εἰς μίαν τριωδίαν τοῦ Μπονδελμόντη, καθ' ἣν ἡ κυρία Ἰσαύρα ἐπιδεικνύει, ὅτι τῷ ὄντι εἶναι πτεινόν, διότι μήτε ἓνα ὀδόντα ἔχει, ἐνῶ ὁ ὑψίφωνος καὶ ὁ βαρύτονος ἔχουν ἀπὸ δεκαεῖς (ἐννοῶ κάθε σειρά).

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἀλλὰ περὶ Σύρου.

— ὦ! προθυμώτατος, λοιπὸν γράφε, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑπαγορεύω καὶ νὰ γράφω, καθὼς οὔτε ὁ Κύριος Καμπούρογλους δύναται νὰ τρώγῃ, καὶ νὰ ὀμιλῇ. Λοιπὸν γράφε, κεφαλαίοις γράμμασι.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Ἡ πρώτη ἐσπέρα ιῆς ἀφίξεώς μου καὶ ἡ φωτοχυσία.

Εἶναι φωτοχυσία· καὶ μὴ ζητῆς ἐπεξηγήσεις, διότι εἶναι τινὰ ὀνόματα τὰ ὅποια ἂν ἀναλύσῃς γραμματικῶς ἢ ἐννοιά των εἶναι μηδὲν, καθὼς καὶ τινες οὐσίαι τὰς ὁποίας, ἂν ἀναλύσῃς χυμικῶς, εἶναι πάλιν οὐδέν· ἀνάλυσσε λόγου χάριν τὸ φῶς τί θὰ ἦναι τίποτε... Λοιπὸν εἶναι φωτοχυσία εἰς τὴν Πλατείαν· καὶ ὅταν λέγωμεν πλατείαν ἐννοῶμεν βέβαια μίαν τετράγωνον ἑκτασιν, ἥτις μετρᾷ πεντήκοντα ποδῶν μῆκος καὶ πεντήκοντα πλάτος, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐνὸς κήπου, καὶ ἐνὸς πρὸς τὴν γωνίαν ἐρειπίου, καὶ ἐνὸς φρέατος, καὶ εἰκοσιτέσσαρας μικρὰς τραπέζας, αἵτινες ἐκτίθενται παραλλήλως τῆς λεωφόρου, ἥτις φέρει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς πλατείας, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πλατυκλῶνων δένδρων, διότι φύλλα δὲν ἔχουν· τὰ μαδοῦν ἐπίτηδες, διὰ νὰ μὴν ἀποστάζῃ ἡ δρόσος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ τῶν ὑπακαθημένων, αἵτινες συνήθως εἶναι εὐγενεῖς κυρίαι, ὥραιαι, ὅσον ἐνδέχεται, ὁμοιόχροαι, διότι εἰς Σύρον ἓν εἶδος ὥραιότητος κατασκευάζεται, διότι ἐν εἶναι καὶ τὸ εἶδος τοῦ χρώματος τὸ ὅποιον παράγει ὁ τόπος.

Φέγγουν οἱ ἐπὶ τῶν κλῶνων τῶν δένδρων κρεμάμενοι φανοὶ, φέγγουν σκηνογραφικῶς, καθὼς ἐπὶ μεμακρυσμένου ὄρους τῶν ποιμένων αἱ πυραὶ· πλὴν τί χρειάζεται καὶ πλειότερον φῶς, ἐγὼ βλέπω μίαν, βλέπω δύο, τρεῖς· ἓναν, δύο, τρεῖς· πολλάς, πολλοὺς, τὸν καλλήτερον τέλος κόσμον τῆς Σύρου, ἐκείνους οἵτινες διασκεδάζουν ὀνοδρομοῦντες ἐντὸς τῆς Πλατείας, χωρὶς νὰ τοὺς μέλλῃ τί λέγει ὁ κόσμος—καθὼς καὶ ἐκεῖνας αἵτινες φοροῦν ὅ,τι θέλουν, ἀλλεῖφονται ὅπως θέλουν, διότι

ἡ κακία γλῶσσα φεύγει ἀπὸ σιμά των, ἔχουν τὸν συμπαθιτικὸν μα-
γνήτην.

Περιδιαβάζον ὅλοι αὐτοὶ, ὅχι βέβαια ἀπὸ ἀνάγκην περιπάτου, διότι
τότε ἄλλοθι γίνεται ὁ περίπατος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν
νὰ ἀποδεικνύῃ ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην τῆς Κυριακῆς τῆς τὸν στολισμὸν
καὶ τὰς νεωτέρας τροποποιήσεις ὅσας ἐπέφερεν εἰς τὴν φούσκω-
μα, τὸ μπονέ της, ἢ τὸ στάσιμόν της, καὶ νὰ προσκρούῃ ἐπὶ τῆς ῥά-
χειος ἢ τὴν πλευράν τοῦ μὲν, (ὅχι ἐπίτηδες) διὰ νὰ λαμβάνῃ πάλιν
τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀκούῃ pardon—μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, τὸ ὅποσον
εἶναι ὀλίγον σπάνιον εἰς Σύρον· εἰς τὴν συμπεριφορὰν των οἱ ἄνθρωποι
εἶναι ὀλίγον δημοκρατικοί, ὅσῳ ἀριστοκρατικοὶ εἶναι εἰς τὰς ιδέας των.
Ἔθιμον, συνήθεια ἦθη δὲν κατακρίνονται.

— Περιπατῶ καὶ ἐγώ, — Αἱ! καυμένη, λέγει μία μικρὰ παμπό-
νηρος, πρὸς τὴν πλησίον της — ἦλθεν καυμένη ὁ Ἀβδηρίτης ἀπὸ τὰς
Ἀθήνας. . . .

— Ἀλήθεια!

— Μὴ μοῦ τὸ λές, λυποθυμῶ· πᾶμε νὰ φύγωμε· δ.ότι φοβοῦμαι
τὸ δαιμόνιον τοῦ.

— Μὴν εἶσαι τρελλή; ἡμεῖς καπέλλα πλατιά, δὲν φοροῦμαι· μήτε
σιδηρένια ἐσωφόρια. . . .

— Ναὶ μά. . . .

— Τί, τὸ μυστικόν σου· μὴ φοβῆσαι ἂν δὲν τὸ εἶπῃς δὲν τὸ μαν-
θάνει. . . .

— Καὶ εἰξεύρεις δέσποτα, τί εἶναι τὸ μυστικόν της; ἄκουσε. πλὴν
εἰς τὴν ἐρχόμενον . . .

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ

Χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διδασθῶσι τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ
ἐκμάθωσιν αὐτὴν ἐντελῶς, εἰδοποιούμεν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτ-
τέν, καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ
τῶν Εὐελπίδων, δίδει μαθήματα καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, εἰς ἰδιαιτέ-
ρας τάξεις ἐκ μαθητῶν πέντε ἐκάστη συγκειμένη· ὁ ἐπιθυμῶν εὐρί-
σκει αὐτὸν εὐκαιρον εἰς συνενόησιν ἀπὸ τῆς 6. μέχρι τῆς 8. Μ. Μ. εἰς
τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν.

Ὅσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς
ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν
των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς
τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ'
ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ὁ Ἐκδότης